

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	2321010397
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2321010397.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ľ. D. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/159/2022, z 29. júna 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ľ. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 9T/36/2021, zo 14. septembra 2022 bol najprv podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušený výrok o vine a treste trestného rozkazu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 3T/33/2021, z 10. marca 2022, právoplatného 30. marca 2022 ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad, aby bol následne obvinený Ľ. D. uznaný za vinného v bodoch 1/ až 3/ zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a v bode 2/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že 1/ v čase od 2.14 hodiny do 2.44 hodiny dňa 17. júna 2020, na D. v R., prišiel k oploteniu exteriérového záhradníckeho centra K., ktoré neznámym predmetom poškodil a vošiel do jeho priestorov, z ktorých zobral a odniesol sedáciu záhradnú súpravu P. v hodnote 299 eur ako aj záhradnú súpravu K. v hodnote 179 eur, čím spôsobil poškodenej obchodnej spoločnosti K., D. celkovú škodu vo výške 478 eur, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Nitra vydaným pod spisovou značkou 4T/54/2019 dňa 2. 8. 2019, právoplatným dňa 5. 10. 2019, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona,

2/ dňa 24. júla 2020 v čase od 18.56 hod. do 18.59 hod. v Z. na ul. E. v prevádzke A., z predajnej plochy zobral tovar - dámsky parfum zn. Dolce & Gabbana light blue 100 ml, a to tým spôsobom, že si tento parfum schoval do prednej časti nohavíc za opasok a následne bez zaplattenia vyšiel z predajne, čím svojím konaním spôsobil poškodenej spoločnosti A., so sídlom D. škodu vo výške 79,99 eur, pričom mu bola dňa 28. 7. 2019 Pohotovostnou motorizovanou jednotkou Policajného zboru Nitra v blokovom

konaní pod č. bloku XXXXXXXX uložená pokuta vo výške 30,- eur za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a za krádež bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 4T/128/2019, zo 16. 7. 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. 7. 2020,

3/ v čase od 2.17 hodiny do 2.37 hodiny dňa 31. júla 2020, na D. v R., prišiel k oploteniu záhradníckeho centra K., ktoré neznámym predmetom poškodil a vošiel do priestorov vonkajšej výstavnej plochy, z ktorej zobral a odniesol sedáciu súpravu K. v hodnote 799 eur, čím spôsobil poškodenej obchodnej spoločnosti K., D. celkovú škodu vo výške 799 eur, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Nitra vydaným pod spisovou značkou 4T/54/2019 dňa 2. 8. 2019, právoplatným dňa 5. 10. 2019, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 2, § 41 ods. 3, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obvinenému zároveň uložený ochranný dohľad vo výmere 1 (jeden) rok. Bola mu tiež podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložená povinnosť, aby poškodenej spoločnosti nahradil spôsobenú škodu vo výške 1 277 eur.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvineného rozhodol rozsudkom, sp. zn. 6To/159/2022, z 29. júna 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a súčasne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, s poukazom na § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine za skutok pod bodom 2/ trestného rozkazu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 3T/33/2021, z 10. marca 2022, právoplatného 30. marca 2022 ako aj výrok o treste za tento skutok a ďalšie výroky, ktoré mali v uvedenom výroku o vine svoj podklad a pri viazanosti skutkovými zisteniami uvedenými v zrušenom výroku o vine za skutok v bode 2/ naposledy citovaného trestného rozkazu obvineného Ľ. D. uznal za vinného v bodoch 1/ a 2/ pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g) ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za skutkového stavu že

1/ dňa 24. júla 2020 v čase od 18.56 hod. do 18.59 hod. v Z. na ul. E. v prevádzke A., z predajnej plochy zobral tovar - dámsky parfum zn. Dolce & Gabbana light blue 100 ml, a to tým spôsobom, že si tento parfum schoval do prednej časti nohavíc za opasok a následne bez zaplatenia vyšiel z predajne, čím svojím konaním spôsobil poškodenej spoločnosti A., so sídlom D. škodu vo výške 79,99 eura, pričom mu bola dňa 28.7.2019 Pohotovostnou motorizovanou jednotkou Policajného zboru Nitra v blokovom konaní pod č. bloku XXXXXXXX uložená pokuta vo výške 30 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a za krádež bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 4T/128/2019, zo 16. 7. 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2020,

2/ v čase od 2.17 hodiny do 2.37 hodiny dňa 31. júla 2020, na D. v R., prišiel k oploteniu záhradníckeho centra K., ktoré neznámym predmetom poškodil a vošiel do priestorov vonkajšej výstavnej plochy, z ktorej zobral a odniesol sedáciu súpravu K. v hodnote 799 eur, čím spôsobil poškodenej obchodnej spoločnosti K., D. celkovú škodu vo výške 799 eur, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Nitra vydaným pod spisovou značkou 4T/54/2019 dňa 2. 8. 2019, právoplatným dňa 5. 10. 2019, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Za to obvinenému odvolací súd uložil podľa § 212 ods. 2, § 41 ods. 3, 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad vo výmere 1 (jeden) rok a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, aby poškodenej spoločnosti nahradil

spôsobenú škodu vo výške 1 277 eur.

Obvinený L. D. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal:

„Odsúdený má za to, že v jeho prípade bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. a to najmä v tom smere, že v konaní nebolo preukázané, že svojim konaním naplnil skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Odsúdený poukazuje na to, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g) Trestného zákona sa vyžaduje, aby si páchatel prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobil tak malú škodu, čin spáchal vlámaním a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý. Kvalifikovaná skutková podstata prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona je následne naplnená, ak spácha skutok, uvedený v ust. § 212 ods. 1 Trestného zákona hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený. V prejednávanom prípade však v súlade s vykonaným dokazovaním (v prípravnom konaní ako ani v konaní na súde) nebolo preukázané, že by odsúdený vyššie uvedeným spôsobom naplnil skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Aj na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že v pôvodnom konaní (prípravnom konaní ako aj v konaní na súde - prvostupňovom ako aj odvolacom) konajúce OČTK a sudy pochybili a zásadným spôsobom porušili právo odsúdeného na obhajobu, ktoré mu garantujú jednak normy vnútroštátneho ako aj normy medzinárodného práva, keď aj v rozpore s ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku nepostupovali tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a aby s rovnakou starostlivosťou objasňovali okolnosti svedčiacie proti odsúdenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávali dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Za tejto situácie teda bez ďalšieho dokazovania konajúce sudy nemohli ustáliť vinu odsúdeného zo spáchania stíhaného skutku bez dôvodných pochybností, ako to ustanovuje ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku a porušili jeho právo na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), keď riadne a dostatočne nezistili skutkový stav veci bez dôvodných pochybností, nerešpektovali ustálenú súdnu prax, nerešpektovali všeobecne platnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, v konaní postupovali a rozhodli arbitrárne, Napádané rozsudky sú tiež nedostatočne odôvodnené, ako je to popísané nižšie v tomto podaní. Zároveň bol odsúdený v tomto konaní uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona bez toho, aby bolo v konaní preukázané naplnenie všetkých znakov dotknutej skutkovej podstaty trestného činu zo strany odsúdeného. Správne mal konajúci súd odsúdeného v súlade so zásadou in dubio pro reo spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť, pričom tu odsúdený poukazuje aj na nižšie uvedené argumenty.

V súvislosti s naplnením dovolacích dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku odsúdený poukazuje predovšetkým na nasledovné vady konania, predchádzajúce napádaným rozsudkom a výrokov o vine (ako aj ostatných výrokov) napádaných rozsudkov:

- nezistenie skutkového stavu zo strany konajúcich súdov, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (v rozsahu potrebnom na rozhodnutie súdu) a porušenie všeobecne platnej zásady trestného konania „in dubio pro reo“ - § 2 ods. 10 Trestného poriadku,
- rozhodovanie na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom - nezákonné dôkazy - § 119 ods. 3 Trestného poriadku.

Konajúce sudy vo veci pri rozhodovaní vychádzali (aj) z výpovede splnomocnenej zástupkyne poškodenej C. J.. Sudy však nijak nezohľadnili tú skutočnosť, že splnomocnená zástupkyňa poškodenej

vypovedala diametrálne rozdielne v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, pričom odsúdený má za to, že splnomocnená zástupkyňa poškodenej svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní účelovo prispôbovala, a teda konajúce súdy riadne nevyhodnotili jej výpoveď z hľadiska pravdivosti, vierohodnosti a závažnosti. Splnomocnená zástupkyňa poškodenej bola v prípravnom konaní vypočutá na OR PZ Galanta 16. februára 2021, pričom priamo vypovedala: „My ani nevieme, že došlo k tejto krádeži, dozvedela som sa to len z kamerového záznamu“. Na druhej strane na hlavnom pojednávaní na OS Galanta 6. apríla 2022 splnomocnená zástupkyňa poškodenej priamo vypovedala: „Moje kolegyně síce boli na predajni v čase krádeže, ale vykladali tovar a aj sa za ním rozbehli, ale nestihli ho chytiť. ... Keď sa u nás spustili pípачe po krádeži, policii sme to nehlásili, pretože sa to nerobí. ... Kolegyně po tom ako sa snažili dosiahnuť páchatel'a, nerobili nič, pretože ako utiekol z predajne, stratil sa im z dohľadu. Vtedy sme nekontrolovali ani kamerový záznam. Mená kolegýň uviesť neviem...“. V danom smere je zrejmé, že splnomocnená zástupkyňa poškodenej v prípravnom konaní uvádzala, že o krádeži nevedeli a zistili ju až z kamerového záznamu (potom ako ich kontaktovali nitrianski policajti), avšak na hlavnom pojednávaní už uviedla, že pri krádeži im pípачi pípачe (kontrola prechádzajúceho tovaru), kolegyně páchatel'a naháňali, ale ho nechytily, pričom následne po krádeži už kolegyně nerobili nič a aj keď vedeli o krádeži, tak si nepozreli ohľadom krádeže kamerový záznam a krádež ani nenahlásili na políciu, pričom mená týchto kolegýň splnomocnená zástupkyňa poškodenej uviesť nevedela. Uvedené závažné rozpory vo výpovedi splnomocnenej zástupkyne poškodenej z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní neboli v konaní nijak odstránené a vysvetlené, pričom podľa odsúdeného naznačujú, že splnomocnená zástupkyňa poškodenej svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní nepripustne účelovo prispôbovala. V tomto smere konajúce súdy jej výpoveď riadne nevyhodnotili a nepodrobili testu z pohľadu vierohodnosti, pravdivosti a závažnosti výpovede.

Ďalšie rozhodujúce skutočnosti (a rozpory) vyplývajúce z výpovede splnomocnenej zástupkyne poškodenej (z prípravného konania ako aj z hlavného pojednávania), ktoré neboli konajúcimi súdmi riadne vyhodnotené a zohľadnené sú tie, že:

- tovar, ktorý mal byť 24. júla 2020 odcudzený poškodenej - A. (t. j. dámsky parfum Dolce & Gabbana light blue 100 ml), nie je zabezpečený žiadnym osobitným identifikátorom, ale je zabezpečený len všeobecným EAN kódom, ktorý je zhodný vo všetkých predajniach A. na celom Slovensku, a teda v konaní nebolo vonkoncom preukázané, že by parfum zaistený 25. júla 2020 príslušníkmi OO PZ Nitra-Kalvária bol práve tým tovarom, ktorý mal byť odcudzený 24. júla 2020 z predajne A. v Z., a teda v konaní nebolo preukázané, že trestné stíhanie bolo začaté a prebiehalo vo vzťahu práve k tomu predmetu, ktorý bol odcudzený 24. júla 2020 z predajne A. v Z., keďže pri tovare zaistenom 25. júla 2022 políciou sa môže jednať o tovar z ktorejkoľvek prevádzky A. na Slovensku, pričom tento mohol byť zadovážený úplne legálne, a teda nie je zachovaná, zabezpečená a preukázaná totožnosť skutku (a predmetu útoku), ktorý sa stal 24. júla 2020 v prevádzke A. v Z. a skutku, ktorý je vymedzený v skutkovej vete obžaloby a skutkových vetách napádaných rozsudkov,

- splnomocnenej zástupkyne poškodenej bolo ešte pred podaním trestného oznámenia zo 14. augusta 2020 priamo príslušníkmi PZ (z Nitry) oznámené meno, priezvisko, dátum narodenia a adresa trvalého pobytu osoby, na ktorú má podať trestné oznámenie - t. j. údaje odsúdeného, a preto 14. augusta 2020 podala trestné oznámenie na konkrétnu osobu - odsúdeného, pričom keď na OO PZ Galanta tiež opoznali páchatel'a podľa kamerového záznamu, ukázali splnomocnenej zástupkyne poškodenej jeho fotku a ona im povedala, že ho doposiaľ nevidela, a teda splnomocnenej zástupkyne poškodenej bolo priamo príslušníkmi PZ povedané konkrétne meno, priezvisko, dátum narodenia a adresa trvalého pobytu osoby, na ktorú má podať trestné oznámenie (odsúdeného), bola jej ukázaná fotka odsúdeného, ktorého podľa jej výpovede nikdy dovtedy nevidela, avšak napriek tomu predtým priamo na jeho osobu podala trestné oznámenie zo 14. augusta 2020, pričom v tomto trestnom oznámení splnomocnená zástupkyňa poškodenej priamo uviedla meno, priezvisko, dátum narodenia a adresu trvalého pobytu odsúdeného (ako osoby, na ktorú podáva trestné oznámenie) - v tomto prípade ide o nezákonný postup príslušníkov PZ pri stotožnení páchatel'a, nezákonne vykonané opoznanie osoby (čo nemôže konvalidovať ani predloženie fotografií z kamerového záznamu na hlavnom pojednávaní 6. apríla 2022 splnomocnenej zástupkyne poškodenej prokurátorom) a tiež o nezákonný postup vo vyšetrovaní stíhaného skutku; uvedené skutočnosti vyplývajú priamo z výsluchu splnomocnenej zástupkyne poškodenej na hlavnom pojednávaní 6. apríla 2022 ako aj z jej výsluchu v prípravnom konaní zo 16. februára 2021,

- po krádeži (podľa výpovede splnomocnenej zástupkyne poškodenej z prípravného konania ako aj z konania na hlavnom pojednávaní) u poškodenej ani len nevykonali inventúru za účelom zistenia a identifikácie ukradnutého tovaru - teda zákonným spôsobom ani len nebolo zistené, či dotknutý tovar (t. j. dámsky parfum Dolce & Gabbana light blue 100 ml) na prevádzke A. aj reálne chýba, alebo len nie je na regále, na ktorom podľa predajne mal byť.

V ďalšom pokračovaní odsúdený tiež poukazuje na nezákonnosť zásahu príslušníkov polície z OO PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020 voči jeho osobe, pričom tento zásah polície bol priamo tou skutočnosťou, ktorá vyvolala jeho trestné stíhanie v tomto konaní. V tomto smere z úradného záznamu príslušníkov OO PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020 vyplýva, že obžalovaného kontrolovali 25. júla 2020 v V. v R. práp. K. N. a práp. S. C., a to konkrétne v prevádzke A., pričom u neho uvideli v rozopnutej náprsnej taške zabalený parfum. Na hlavnom pojednávaní 18. mája 2022 bol ako svedok vypočutý (aj) práp. K. N., ktorý k veci uviedol, že v čase kontroly obžalovaného nemali hlásenú žiadnu krádež ani priestupok a obžalovaného zastavili (len) preto, lebo vedeli, že sa dopúšťa častých krádeží a tento mal mať vždy pri sebe ukradnutý tovar a vtedy (25. júla 2020) akurát vychádzal z obchodu, a tak sa ho pýtali, či má u seba nejaký tovar. Takto u nich malo vzniknúť podozrenie zo spáchania priestupku, lebo s obžalovaným riešili veľké množstvo krádeží. Podľa výpovede sv. N. im obžalovaný mal pri riadnom vypočutí na záznam o podaní vysvetlenia uviesť, že parfum vzal v Z. z A., čo však zo záznamu o podaní vysvetlenia na OO PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020 nevyplýva, keďže odsúdený sa v rámci podania vysvetlenia (nijak) nevyjadril.

Na základe uvedeného je zrejmé, že zásah príslušníkov OO PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020 nebol vykonaný zákonným spôsobom, a teda ide o nezákonný postup. V prvom rade príslušníci PZ nemali hlásenú žiadnu krádež ako ani priestupok v V. v R. a vykonávali len bežnú obchôdzkovú činnosť. Odsúdeného videli vychádzať z predajne A., pričom nepáchal žiaden priestupok ako ani trestný čin a rozhodli sa ho skontrolovať len z dôvodu, že v minulosti s ním riešili nejaké krádeže. U odsúdeného mali zbadať parfum. Pri parfume je nutné poznamenať, že ide o plne legálny produkt, ktorý môže vlastniť ktorákoľvek osoba a jeho držba nie je nijak protiprávna. Navyše predajňa A. je predajňou, ktorá predáva obuv, a nie parfums. Teda príslušníci PZ nemohli mať žiadne podozrenie, že obžalovaný sa v danom čase a na danom mieste dopúšťa akejkoľvek protiprávnej činnosti, keďže nemali žiadne hlásenie ohľadom krádeže alebo priestupku v V., odsúdený len normálne vychádzal z predajne A., nemal pri sebe žiadne nepovolené predmety, parfum je bežná vec, ktorej držba je plne legálna, nemohlo vzniknúť podozrenie, že tento parfum odsúdený ukradol v predajni A., keďže táto tento sortiment nepredáva a neexistovali žiadne iné skutočnosti, ktoré by zakladali podozrenie, že sa odsúdený dopúšťa akejkoľvek protiprávnej činnosti. Ako uviedol aj sv. N. na hlavnom pojednávaní 18. mája 2022, tak ich (subjektívnym) dôvodom na podozrenie bolo výlučne to, že odsúdeného už riešili v minulosti v súvislosti s inými krádežami. V tomto smere však obžalovaný poukazuje aj na zásadu prezumpcie nevinoty podľa ust. § 2 ods. 4 Trestného poriadku, kedy len na základe minulosti obžalovaného, nemožno mať bez žiadnej inej ďalšej skutočnosti podozrenie, že by sa mal dopúšťať páchania trestnej činnosti. Prezumpcia nevinoty sa vzťahuje aj na podozrenie zo spáchania priestupku. Obžalovaný poukazuje aj na fakt, že za žiadne konanie z 25. júla 2020 v V. nebol nikdy trestnoprávne ako ani priestupkovo (ani inak) riešený ako ani sankcionovaný. V tomto smere má teda odsúdený za to, že konanie príslušníkov OO PZ Nitra - Kalvária bolo v uvedenom prípade z 25. júla 2020 absolútne svojvoľné a nezákonné. V danom prípade nemal byť odsúdený vôbec kontrolovaný príslušníkmi PZ a už vôbec nemalo byť od neho požadované žiadne vyjadrenie a zaistená mu žiadna vec, keďže neexistovali žiadne dôvody na podozrenie, že by v tomto konkrétnom prípade páchal, alebo spáchal akúkoľvek trestnú činnosť, priestupok alebo iné protiprávne konanie, alebo že by mal u seba akúkoľvek vec, ktorej držba by bola protiprávna. V tomto smere jednoznačne nie sú naplnené zákonné podmienky na vykonanie služobného zákroku príslušníkmi PZ podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore ako ani na požadovanie vysvetlenia od odsúdeného príslušníkmi PZ podľa ust. § 17 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, ako to chybne uvádzajú konajúce súdy v odôvodnení napádaných rozsudkov. Na margo uvedeného odsúdený ešte opätovne dodáva, že podľa záznamu o podaní vysvetlenia z 25. júla 2020 sa on k veci nijak nevyjadril, a nie ako to uvádza sv. N. (hlavné pojednávanie z 18. mája 2022), že by príslušníkom PZ uviedol, že parfum vzal v Z. z A.. Uvedené nevyplýva ani z úradného záznamu príslušníkov OO PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020, kde podľa tohto jednostranného úradného záznamu spísaného príslušníkmi PZ, ktorý podľa ustálenej súdnej praxe nie je použiteľný ako dôkaz v trestnom konaní (keďže ide len o úradný záznam), im mal

obžalovaný uviesť, že parfum odcudzil v predajni A. bez špecifikácie miesta, dátumu a času. Napriek tomu, že uvedený úradný záznam z 25. júla 2020 nie je použiteľný ako dôkaz v trestnom konaní, odsúdený uvádza, že pravdivosť údajov v ňom uvedených nie je podporená žiadnym vykonaným dôkazom, a to ani podaním vysvetlenia zo strany odsúdeného z rovnakého dňa, a je teda len záznamom príslušníkov PZ, ktorého obsah odsúdený do začatia tohto konania nepoznal a (ani v minulosti) jeho obsah nemohol nijak ovplyvniť ako ani skontrolovať obsah a pravdivosť zaznamenaných údajov, a teda je v tomto trestnom konaní ako dôkaz nepoužiteľný.

Ďalšou skutočnosťou, zakladajúcou nedostatočnosť zistenia skutkového stavu v danom prípade, je tá skutočnosť, že odsúdený mal byť ako páchatel skutku z kamerového záznamu opoznaný len príslušníkom OO PZ Galanta ppor. I.. V tomto smere sám ppor. I. ako svedok na hlavnom pojednávaní 18. mája 2022 uviedol, že nemá odborné vzdelanie na opoznávanie osôb z kamerového záznamu a obžalovaného opoznal len podľa miestnej osobnej znalosti. Tu odsúdený poukazuje na to, že osoba na kamerovom zázname z A. z 24. júla 2020 má nasadené na tvári rúško a samotný kamerový záznam je nejasný, nemá dostatočnú kvalitu a rozlíšenie. Teda opoznanie rúškom „maskovanej“ osoby na základe takéhoto nedostatočne kvalitného kamerového záznamu osobou bez odborných znalostí nemôže v záujme riadnej identifikácie osoby obstať. K uvedenému odsúdený v konaní navrhoval pribrať do konania znalca z odboru antropológie, ktorý by relevantne a odborne vedel posúdiť možnosť konkrétneho opoznania osoby z daného kamerového záznamu a príp. by túto osobu aj stotožnil. Uvedený návrh na vykonanie dokazovania však konajúci súd prvého stupňa odmietol a nevykonal, pričom nápravu v tomto smere nezjednal ani konajúci odvolací súd. Osoba na kamerovom zázname, a teda prípadný páchatel skutku, nebola v tomto konaní riadne a zákonným spôsobom stotožnená, ale k jej opoznaniu prišlo len na podklade činnosti príslušníka PZ bez odborných znalostí v oblasti opoznávanie osôb. Takéto opoznanie, najmä bez toho, aby bolo podporené iným vykonaným dôkazom, nemôže v trestnom konaní obstať ako dôkaz o vine odsúdeného.

Odsúdený poukazuje aj na to, že v napádaných rozsudkoch konajúce súdy vychádzajú z toho, že zaistený parfum u odsúdeného v predajni A. v R. je totožný parfum, ktorý chýbal (príp. bol odcudzený) v predajni A. v Z., čo však v konaní nebolo vonkoncom preukázané. Z výpovede splnomocnenej zástupkyne poškodenej J. je zrejmé, že všetky totožné parfumy ako bol zaistený u odsúdeného, majú vo všetkých predajniach A. na celom Slovensku rovnaké zabezpečenie, a to len totožným EAN kódom. Na základe uvedeného potom v konaní nebolo vonkoncom preukázané, že by v prípade parfumu zaisteného u odsúdeného išlo práve o parfum, ktorý bol odcudzený v predajni poškodenej v Z. a z ktorého dôvodu v tejto veci prebehlo trestné stíhanie a došlo k odsúdeniu odsúdeného. V konaní teda nebolo preukázané, že by parfum zaistený u odsúdeného bol práve tým parfumom, ktorý bol odcudzený v predajni poškodenej v Z., a teda ani to, že by tento parfum zaistený u odsúdeného mal akúkoľvek súvislosť so stíhaným skutkom, resp. že by ho odsúdený vôbec nadobudol nelegálne. V súlade s uvedeným potom nie je zrejmé, či v prejednávacom prípade bolo trestné konanie začaté a prebiehalo vo vzťahu k totožnému hmotnému predmetu útoku, a teda či je v tejto súvislosti zachovaná totožnosť skutku. Skutok v danom prípade nie je vymedzený tak, aby tento nemohol byť zamenený s iným skutkom. Spáchanie skutku v znení skutkovej vety v napádanom rozsudku nie je nijak podporené vykonaným dokazovaním, keď žiaden z vykonaných dôkazov (osobných, listinných ako ani iných) nijak nepotvrdzuje spáchanie takto vymedzeného skutku zo strany odsúdeného. V uvedenom napádané rozsudky nezodpovedajú zákonným podmienkam a ako také neobstoja, keďže skutok v nich nie je v rozpore s ust. § 163 ods. 3 Trestného poriadku riadne ustálený a vymedzený, a to v otázke času, miesta a spôsobu spáchania skutku, a teda spôsobom, aby skutok v skutkovej vete napádaného rozsudku bol vymedzený tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom, čo je tiež v rozpore s ust. § 163 ods. 3 Trestného poriadku. Zákon (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) vyžaduje, aby bol skutok v skutkovej vete rozsudku vymedzený, čo do miesta, času, spôsobu spáchania skutku, príp. aj inými skutočnosťami tak, aby tento nemohol byť zamenený s iným skutkom.

Vyššie uvedené vady konania a rozhodnutí sa vzťahujú jednak na konanie na súde prvého stupňa ako aj na odvolacie konanie (a tiež na prípravné konanie). Týchto pochybení sa teda dopustil jednak súd prvého stupňa v rámci svojho konania a rozhodovania a tieto neboli následne odstránené ani v rámci konania a rozhodovania odvolacím súdom, keďže odvolací súd si v celom rozsahu osvojil skutkový stav zistený súdom prvého stupňa a uvedené vady konania a rozhodnutia súdu prvého stupňa v rámci svojho konania a rozhodovania nijak nenapravil a neodstránil.

Odsúdený zotrúva na tom, že na základe vykonaného dokazovania v konaní pred súdom ako aj v prípravnom konaní nebolo preukázané, že sa skutok stal, že tento je trestným činom a že ho spáchal odsúdený a že skutkový stav v prejednávanej veci nebol zo strany konajúcich OČTK a súdov náležite a v súlade so zákonom zistený, a teda v súlade s ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku, t. j. nebol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie konajúceho súdu. Konajúce súdy v rámci tohto konania nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, a to aj v súvislosti so zamietnutím návrhu na doplnenie dokazovania zo strany odsúdeného, ktorý v konaní riadne a včas navrhoval, t. j. pribrať do konania znalca z odvetvia antropológie za účelom stotožnenia osoby na kamerovom zázname z prevádzky poškodenej, keďže uvedenú osobu v konaní opoznal iba príslušník PZ bez odborných znalostí v smere opoznávaní osôb, čo je v podmienkach, keď osoba na kamerovom zázname bola „maskovaná“ rúškom, nedostatočné. Pri uvedenom je potrebné zohľadniť ten fakt, že v konaní nebol inak vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by odsúdeného ako páchatela dotknutého skutku identifikoval, alebo ho s týmto skutkom akokoľvek spájal. Za danej situácie bolo povinnosťou konajúcich súdov riadne zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností (aj v smere riadnej identifikácie páchatela skutku), pričom v prípade, ak by boli súdy toho názoru, že uvedené nie je v konaní možné, tak nemohli odsúdeného v súlade so všeobecne platnou zásadou trestného konania „in dubio pro reo“ uznať vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ako to urobili svojimi rozsudkami.

Celé trestné stíhanie odsúdeného v tomto konaní je postavené výlučne len na jednom kamerovom zázname z predajne poškodenej, ktorý v konaní nebol riadne a odborne skúmaný so zameraním sa na riadnu identifikáciu osoby páchatela skutku, pričom závery konajúcich súdov vyvedené z uvedeného kamerového záznamu neboli v konaní podporené žiadnym iným z vykonaných priamych dôkazov. V rámci celého dokazovania ani jedna z vypočutých osôb - svedkov nikdy nevypovedala, že by bola očitým svedkom akéhokoľvek konania, ktoré by sa týkalo prejednávaného skutku. Teda závery súdov vyvedené z dotknutého kamerového záznamu nie sú podporené žiadnym iným priamym ako ani nepriamym dôkazom.

V uvedenom smere konajúce súdy jednoznačne nepostupovali správne a zákonne, keď v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania nebrali do úvahy reálnu dôkaznú situáciu, riadne a zákonne nezistili skutkový stav veci, nevykonali riadne a včas navrhnutý dôkaz odsúdeným, nebrali do úvahy ani všeobecne platnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“ a na základe takto nedostatočne vykonaného dokazovania odsúdili odsúdeného zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Navyše svoje rozhodnutia aj nedostatočne odôvodnili. Tu je plne dôvodné aplikovať zo strany konajúcich súdov zásadu in dubio pro reo, a teda v prípade takých závažných vyššie popísaných pochybností, mal byť odsúdený v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený v súlade s ust. § 285 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku, keďže nebolo vonkoncom preukázané, že sa skutok stal, že je tento trestným činom a že ho spáchal odsúdený. V danom smere konajúce súdy svojimi rozhodnutiami a postupom zásadným spôsobom porušili právo odsúdeného na obhajobu a je teda naplnený dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zároveň je daný aj dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, keď dôkazy najmä v smere vykonania služobného zákroku príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Nitra - Kalvária, zaistenia dotknutého parfumu od odsúdeného, opoznania osoby na kamerovom zázname len príslušníkom PZ bez odborných znalostí v smere opoznávaní osôb, uvedenia mena, priezviska a adresy odsúdeného príslušníkmi PZ splnomocnenej zástupkyňi poškodenej J. ako osoby, na ktorú má podať trestné oznámenie, ako aj ukázanie fotografií odsúdeného splnomocnenej zástupkyňi poškodenej J. príslušníkmi PZ mimo procesného úkonu rekognície, ... nepredstavujú zákonný postup týchto orgánov, a teda neboli vykonané zákonným spôsobom a ide o nezákonné dôkazy, na ktorých sú založené napádané rozsudky konajúcich súdov. V tomto smere odsúdený poukazuje aj na tzv. doktrínu plodov otráveného stromu, kedy nezákonnosť prvotných vykonaných úkonov (služobný zákrok príslušníkov PZ, zaistenie veci, opoznanie osoby, uvedenie adresy, mena a priezviska odsúdeného, ukázanie jeho fotografií splnomocnenej zástupkyňi poškodenej príslušníkmi PZ) sa prenáša aj na ďalšie vykonané dokazovanie, ktoré je teda následne tiež postihnuté nezákonnosťou.

Čo sa týka ďalšieho namietaného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol:

„V rámci odôvodnenia naplnenia dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odsúdený odkazuje aj na vyššie uvedenú argumentáciu v súvislosti s naplnením dovolacích dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

V zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g) Trestného zákona sa trestného činu krádeže dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobil tak malú škodu, čin spáchal vlámaním a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Na základe vyššie uvedeného v konaní nebolo preukázané, že by odsúdený akýmkoľvek svojím konaním naplnil skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním teda nebolo preukázané, že sa skutok stal a že tento je trestným činom, kedy nebolo riadne preukázané, že v predajni poškodenej bol odcudzený nejaký parfum, že parfum zaistený u odsúdeného je parfumom pochádzajúcim z predajne poškodenej, že odsúdený získal parfum nelegálne, zároveň v konaní nebolo riadne preukázané, že skutok spáchal práve odsúdený, kedy nebolo preukázané, že sa odsúdený vôbec nachádzal v rozhodujúcom čase v predajni poškodenej a už vôbec nie, že by tam odcudzil akýkoľvek tovar. Zároveň je potrebné zohľadniť aj vyššie uvedené rozpory vo výpovedi splnomocnenej zástupkyne poškodenej J. (napr. zistenie skutku, prenasledovanie páchatel'a zamestnankyňami poškodenej, ...), nezachovanie totožnosti a nezameniteľnosti skutku a nedostatky v súvislosti s identifikáciou hmotného predmetu útoku, uvedenie mena, priezviska a adresy odsúdeného splnomocnenej zástupkyne poškodenej J. príslušníkmi PZ ako osoby, na ktorú má podať trestné oznámenie, ukázanie fotografií odsúdeného menovanej príslušníkmi PZ mimo procesu rekognície, opoznanie osoby na kamerovom zázname len príslušníkom PZ bez odborných vedomostí v smere opoznávaní osôb, kamerový záznam z predajne poškodenej ako jediný „usvedčujúci“ dôkaz voči odsúdenému, ktorý dôkaz nie je podporený žiadnym iným priamym ako ani nepriamym dôkazom, vykonaným v tomto konaní, ale najmä nezákonne vykonané dokazovanie a nezákonný postup v smere služobného zákroku príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Nitra - Kalvária voči odsúdenému a zaistenia parfumu u odsúdeného. Na podklade takto vykonaného dokazovania aj pri zohľadnení zásady in dubio pro reo nemohla byť v konaní konajúcimi súdmi konštatovaná vina odsúdeného zo spáchania stíhaného skutku, ale mal byť v konaní spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Vo vzťahu ku konaniu, ktoré vydaniu napádaných rozsudkov predchádzalo, odsúdený opätovne poukazuje na to, že vady v konaní sa prejavili najmä v tom, že súdy vychádzali z nezákonných dôkazov a samotným nezákonným postupom príslušníkov PZ v smere ako je to vyššie popísané v súvislosti s kontrolou odsúdeného z 25. júla 2020 príslušníkmi OO PZ Nitra Kalvária, zaistením veci - parfumu 25. júla 2020 zo strany príslušníkov OO PZ Nitra Kalvária, požadovaním podania vysvetlenia 25. júla 2020 zo strany príslušníkov OO PZ Nitra Kalvária, poskytnutie mena, priezviska, dátumu narodenia a adresy trvalého pobytu odsúdeného splnomocnenej zástupkyne poškodenej príslušníkmi PZ (za účelom podania trestného oznámenia na konkrétnu osobu - obžalovaného), opoznanie odsúdeného len príslušníkom PZ bez odborných znalostí v tomto smere z kamerového záznamu a podobne. Uvedený nezákonný postup príslušníkov PZ bol práve tým postupom, ktorý smeroval k začatiu trestného stíhania voči odsúdenému v tejto veci a k jeho ďalšiemu pokračovaniu, čo zakladá nesprávnosť a nezákonnosť postupu aj konajúcich súdov a nezákonnosť a nesprávnosť napádaných rozsudkov v celom rozsahu, keďže v súlade s doktrínou plodov otráveného stromu sa prvotná nezákonnosť prenáša aj na nasledujúce súvisiac dokazovanie a dôkazy. Nesprávnosť postupu konajúcich súdov pred vydaním napádaných rozsudkov vidí odsúdený aj v tom, že konajúce súdy vykonané dokazovanie nesprávne vyhodnotili, nerešpektovali všeobecne platnú právnu zásadu in dubio pro reo, vychádzali z nezákonne vykonaných dôkazov, nedôvodne odmietli odsúdeného návrh na vykonanie dokazovania znaleckým dokazovaním, vec nesprávne právne posúdili, nezistili skutkový stav veci bez dôvodných pochybností, nezohľadnili závažné rozpory vo výpovediach vypočutých osôb, pri ukladaní trestu (aj keď obžalovanému nemal byť vôbec ukladaný) nesprávne zohľadnili jeho predchádzajúce odsúdenia (konania na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 3T/33/2021, 1T/70/2020 a 3T/34/2020), ... a následne svoje rozhodnutie (napádané rozsudky) aj nedostatočne odôvodnili. Postup konajúcich súdov je v tomto smere nesprávny a arbitrárny.

V prípade takto závažných pochybností je adekvátne v tomto prípade využitie všeobecne platnej zásady trestného konania „in dubio pro reo“. Je teda právne irelevantné uvažovať o spáchaní pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona zo strany odsúdeného, keďže v konaní nebolo zákonným spôsobom preukázané, že by odsúdený

akýmkoľvek svojim konaním naplnil skutkovú podstatu stíhaného prečinu.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom konajúce súdy tiež dôsledne nepostupovali v súlade s ust. § 2 ods. 7, ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, keď nezistili skutkový stav veci bez dôvodných pochybností a pri hodnotení dôkazov nezvážili všetky vyššie uvedené okolnosti, ktoré v priebehu dokazovania vyšli najavo. V danom smere sú postup ako aj napádané rozsudky súdov arbitrárne a nesprávne. Vädami trpí aj odôvodnenie napádaných rozsudkov, a to v tom smere, že rozsudky nie sú vo vzťahu k ich výrokom riadne odôvodnené v súlade s ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a to najmä v tom, ako sa súdy vyrovnali s obhajobou odsúdeného, z akých dôkazov vychádzali, aké rozhodujúce skutočnosti zohľadnili, akými právnymi úvahami sa súdy spravovali s ohľadom na zohľadnenie rozhodujúcich skutočností prípadu, a to najmä v smere vysvetlenia a odôvodnenia vyššie uvádzaných skutočností, ktorými odsúdený argumentoval v priebehu celého konania, a to najmä v smere rozporov vo výpovediach splnomocnenej zástupkyne poškodenej z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní, prispôbovania výpovede poškodenej, nezákonného postup príslušníkov PZ v súvislosti s oznámením mena, priezviska, dátumu narodenia a adresy trvalého pobytu obžalovaného pred podaním trestného oznámenia splnomocnenej zástupkyne poškodeného, ukázania fotografií odsúdeného splnomocnenej zástupkyne poškodenej mimo procesného úkonu rekognície, nezákonnosti kontroly, zaistenia veci a požadovania vysvetlenia od obžalovaného zo strany príslušníkov PZ, nezákonnosti 'opoznania' obžalovaného príslušníkom PZ z kamerového záznamu, nezistenia, či zaistený predmet je totožný s predmetom, ktorý mal byť ukradnutý poškodenej, nevykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru antropológie Uvedenými skutočnosťami sa konajúce súdy v odôvodnení napádaného rozsudku dostatočne nezaoberali a v odôvodnení ich neodôvodnili, a teda odôvodnenie napádaných rozsudkov nespĺňa požiadavku zákonnosti ako ani presvedčivosti a napádané rozsudky sú nedostatočne odôvodnené.

Z vyššie uvedenej argumentácie je zrejmé, že napádané rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení stíhaného skutku zo strany konajúcich súdov (prvostupňového a odvolacieho ako aj zo strany OČTK v prípravnom konaní). Je zrejmé, že v konaní nebolo riadne a zákonne preukázané, že by odsúdený akýmkoľvek svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. A teda v súlade so zásadou in dubio pro reo mal byť odsúdený spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený. K uvedenému nenaplneniu znakov skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) podľa ust. § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona zo strany odsúdeného ďalej odsúdený odkazuje na jeho argumentáciu, uvedenú vyššie v tomto podaní v súvislosti s naplnením dovolacích dôvodov podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

Konanie a rozhodnutia konajúcich súdov aj v tomto smere považuje odsúdený za nesprávne, nezákonné a arbitrárne.

Na základe vyššie uvedeného je v prípade odsúdeného daný aj dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia stíhaného skutku ako aj z dôvodu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Odsúdený má za to, že aj na základe toho, ako to je vyššie uvedené a zdôvodnené, dovolacie dôvody podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku sú v jeho prípade riadne dané, a teda sú dané dôvody na zrušenie napádaných rozhodnutí dovolacím súdom vo výroku o vine, vo výroku o treste, vo výroku o ochrannom opatrení a vo výroku o náhrade škody za skutok uvedený vo výrokovej vete napádaných rozsudkov ako aj na zrušenie chybného konania, ktoré napadnutým rozhodnutiam predchádzalo a na nové prerokovanie a rozhodnutie veci v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku.

Keďže odsúdený aktuálne vykonáva trest odňatia slobody, uložený mu pôvodným rozsudkom v tejto veci, odsúdený navrhuje, aby konajúci dovolací súd po zrušení napádaných rozhodnutí v súlade s ustanovením § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že ho ako odsúdeného do väzby neberie, keďže neexistuje žiaden zákonný dôvod na jeho väzbu a jeho trestné stíhanie možno realizovať aj na väzobne, t. j. keď bude trestne stíhaný na slobode".

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd, rozhodol tak, že v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví porušenie zákona v príslušných ustanoveniach v zmysle § 386 ods. 2 zruší rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 6To/159/2022-330, z 29. júna 2023 ako aj rozsudok

Okresného súdu Galanta, č. k. 9T/36/2021-192, zo 14. septembra 2022 vo výroku o vine, vo výroku o treste, vo výroku o ochrannom opatrení a vo výroku o náhrade škody pre skutok uvedený vo výrokovej vete rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 6To/159/2022-330, z 29. júna 2023 ako aj rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 9T/36/2021-192, zo 14. septembra 2022 ako aj chybné konanie, ktoré napadnutým rozhodnutiam predchádzalo a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka, a síce v podstate takto:

„Odsúdený v rámci dovolania poukazuje na to, že v jeho prípade bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, a to najmä v tom smere, že v konaní nebolo preukázané, že svojim konaním naplnil skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona zák. V súvislosti s naplnením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku odsúdený poukazuje predovšetkým na nasledovné vady konania, predchádzajúce napádaným rozsudkom a výrokov o vine (ako aj ostatných výrokov) napádaných rozsudkov, a to nezistenie skutkového stavu zo strany konajúcich súdov, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (v rozsahu potrebnom na rozhodnutie súdu) a porušenie všeobecne platnej zásady trestného konania ‚in dubio pro reo‘ a ďalej poukazuje na rozhodovanie na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Odsúdený namieta najmä, že výpoveď svedkyne poškodenej C. J. na hlavnom pojednávaní nekorešpondovala s jej výpoveďou z prípravného konania a má za to, že svedkyňa svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní účelovo prispôbovala a rozpory v jej výpovediach neboli nijak odstránené, pričom jej výpoveď následne súdy nevyhodnotili z hľadiska pravdivosti, vierohodnosti a závažnosti. V tomto smere je potrebné uviesť, že poškodená C. J. vypovedala na hlavnom pojednávaní 6. apríla 2022, pričom zo zápisnice o tomto úkone je zrejmé, že obhajca odsúdeného odstraňovanie rozporov oproti skoršej výpovedi tejto osoby z prípravného konania postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku na predmetnom hlavnom pojednávaní vôbec nenavrhol, hoci tú možnosť mal, a aj preto jeho námietku považujem za nedôvodnú. Tu podotýkam, že uvedená svedkyňa poškodená ani nebola priamym svedkom skutku, ale len dobrovoľne vydala kamerový záznam z kritického dňa, na ktorom je zaznamenaný priebeh skutku, za ktorý bol Ľ. D. odsúdený.

K ďalšej námietke odsúdeného týkajúcej sa nezákonnosti zásahu príslušníkov polície z Obvodného oddelenia PZ Nitra - Kalvária z 25. júla 2020 voči jeho osobe, ktorý zásah polície bol priamo tou skutočnosťou, ktorá vyvolala trestné stíhanie v tomto konaní, je možné uviesť, že nezákonnosť v uvedenom postupe som nevzhliadla. K predmetnej námietke sa vyjadril tak Okresný súd Galanta na str. 8 odôvodnenia rozsudku a súčasne sa s uvedenou námietkou vysporiadal aj Krajský súd v Trnave na str. 13 odôvodnenia rozsudku. S tam uvedenými úvahami sa v celom rozsahu stotožňujem a v podrobnostiach na ne ako správne odkazujem, bez potreby ich opakovania.

Ako ďalšiu podstatnú skutočnosť zakladajúcu nedostatočnosť zistenia skutkového stavu v danom prípade, je podľa obhajcu to, že odsúdený mal byť ako páchatel' skutku z kamerového záznamu opoznaný len príslušníkom Obvodného oddelenia PZ Galanta ppor. I., ktorý však nemá odborné vzdelanie na opoznávanie osôb z kamerového záznamu a odsúdeného tak opoznal len z miestnej osobnej znalosti. Tu je podstatné uviesť, že v tomto prípade bol priebeh skutku zachytený na kamerovom zázname a jeho páchatel' bol evidentne zrejмый, preto ani nebola potrebná jeho rekognícia (znovuopoznanie) postupom podľa § 125 Trestného poriadku, resp. už vôbec nie vykonanie znaleckého skúmania z odboru antropológia ako navrhovala obhajoba. V danom prípade bolo pristúpené k identifikácii páchatel'a, ktorú urobili svedkovia (polícajti) E. I.I.U., K. N. a S. C., ktorí obžalovaného poznali z ich úradnej činnosti. Aj k predmetnej námietke sa vyjadril a vysporiadal Krajský súd v Trnave na str. 14 odôvodnenia rozsudku a v podrobnostiach na ne ako správne odkazujem, bez potreby ich opakovania.

Zhrnúc vyššie uvedené námietky týkajúce sa naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku k uvedenému postačuje uviesť, že všetky vo veci vykonané dôkazy boli zadovážené a vykonané zákonným spôsobom.

Prokurátorka tiež podotkla, že na záver dovolania odsúdený uvádza, že konajúce súdy jednoznačne nepostupovali právne a zákonne, keď v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania nebrali do úvahy

reálnu dôkaznú situáciu, riadne a zákonne nezistili skutkový stav veci, nevykonali riadne a včas navrhnutý dôkaz odsúdeným, nebrali do úvahy ani všeobecne platnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“ a na základe takto nedostatočne vykonaného dokazovania odsúdili odsúdeného zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili. Má za to, že v danom prípade bolo dôvodné aplikovať zo strany konajúcich súdov zásadu „in dubio pro reo“, a teda v prípade takých závažných vyššie popísaných pochybností, mal byť odsúdený v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený. K uvedenému je možné konštatovať, že obhajoba uplatňuje námietky rýdzo skutkové, ktoré majú spoločné to, že smerujú proti rozsahu, prípadne hodnoteniu vykonaného dokazovania. Odsúdený poukazuje na nedostatky v skutkových zisteniach. Jeho námietky tak stoja nielen mimo uplatneného, ale i akéhokoľvek iného zo strany obvineného uplatniteľného dôvodu dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V prvom rade poukazujem na ustálenú rozhodovaciu prax (dokonca so silou judikátu R 3/2011), v zmysle ktorej dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa, tobôž nie prvého stupňa.

Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojstupňové. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšieho stupňa. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Tým je naplnené základné právo obvineného dosiahnuť preskúmanie veci v dvojstupňovom konaní v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa. Ako už bolo zmienené vyššie, samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Navyše, ak by zákonodarcu zamýšľal povolať najvyšší súd ako tretí stupeň úplného prieskumu, nestanovil by (taxatívne) veľmi úzke vymedzenie dovolacích dôvodov (primerane napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. IV. ÚS 73/03, z 27. mája 2004).

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať obvineným len skryte (formálne) uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam navrhujem Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podľa § 382 písmeno c) Trestného poriadku odmietnuť dovolanie odsúdeného, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Obvinený sa ešte vyjadril k vyššie tvrdenému zo strany prokurátorky, a to v tom zmysle, že na podanom dovolaní zotrval a jednotlivé argumenty ňou uvádzané opätovne rozporoval.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Námietky obvineného boli vo veľkej miere naprieč celým dovolaním koncipované ako primárne skutkového charakteru, najvyšší súd preto hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného

obvineným sa skutkovým stavom, a v tejto súvislosti uvádzaným námietkam, nie je oprávnený zaoberať.

Dovolaciemu súdu je zrejmé aj to, že námietkami obvineného, aktuálne uvádzanými v dovolaní, sa vo svojich rozhodnutiach už sčasti zaoberali Okresný súd Galanta, sp. zn. 9T/36/2021, zo 14. septembra 2022 a predovšetkým Krajský súd v Trnave, sp. zn. 6To/159/2022, z 29. júna 2023 a s týmito sa aj vysporiadali. Tam, kde pôvodné odvolacie námietky boli v podstate identické ako tie uplatnené v dovolaní obvineného a bolo možné stotožniť sa s argumentáciou súdov nižších stupňov, najvyšší súd na túto ich argumentáciu poukazuje a následne sa bližšie venuje len ostatným najpodstatnejším tvrdeniam dovolateľa.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu

práva na obhajobu obvineného L. D. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (po posúdení a správnom zaradení jeho námietok) argumentoval vecne, nie však relevantne, že výpoveď svedkyne - splnomocnenkyňa poškodenej C. J. na hlavnom pojednávaní, nekorešpondovala s jej výpoveďou z prípravného konania.

Menovaná svedkyňa - zároveň splnomocnenkyňa poškodenej A. - vypovedala 6. apríla 2022 na hlavnom pojednávaní, pričom zo zápisnice je zrejmé, že nijaká zo strán nenavrhol odstránenie rozporov oproti jej skoršej výpovedi z prípravného konania spôsobom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa potom správne vychádzal len z tej výpovede, ktorá odznela na hlavnom pojednávaní. Tento postup aproboval aj odvolací súd a stotožňuje sa s ním i najvyšší súd. Navyše, daná svedkyňa aj na hlavnom pojednávaní zopakovala, že ona pri spáchaní skutku prítomná nebola, páchatel v čase spáchania skutku nevidela a o celej záležitosti sa dozvedela až ex post. Obvinený i jeho obhajca mali v plnom rozsahu zachovanú možnosť klásť svedkyni otázky i vyjadriť sa k jej výpovedi. V tomto smere teda nebolo zistené akékoľvek porušenie práva obvineného na obhajobu.

Najvyšší súd zároveň nezdieľa názor obvineného ani o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí, resp. ich odôvodnenia. K tomu je treba uviesť, že odvolací súd i súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí zrozumiteľne a v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku rozobrali všetky podstatné a rozhodné skutkové i právne skutočnosti a presvedčivo vysvetlili, prečo rozhodli tak, ako rozhodli. Okrem iného, krajský súd vo svojom rozsudku predostrel obvinenému dostatočnú argumentáciu, prečo uznal jeho vinu aj napriek tomu, že odcudzený tovar nebol zabezpečený žiadnym osobitným identifikátorom. Rovnako tak reagoval i na jeho námietku potreby osobitného vzdelania z odboru antropológie na identifikáciu jeho osoby z kamerového záznamu (č. l. 14-15 rozsudku). Rozhodnutia oboch súdov v tomto smere považuje dovolací súd za zrozumiteľné, nie len pre osoby znále práva, ale aj pre laickú verejnosť, pričom v nich možno nájsť odpovede na všetky nejasné či sporné otázky, ktoré najvyššiemu súdu kladie obvinený.

Zároveň možno zopakovať, že v rámci argumentácie k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený v podstate cieľi k spôsobu hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi, ktorý je však aktuálne z rozsahu dovolacieho prieskumu vyňatý.

Z uvedeného potom vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal

negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného

dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v podstate obvinený namietal:

- opakovane nezákonnosť výpovede zástupkyne poškodenej spoločnosti, svedkyne C. J.,
- nezákonnosť zásahu príslušníkov polície voči nemu z 25. júla 2020,
- skutočnosť, že ako páchatel skutku v danom prípade mal byť obvinený opoznaný jedine príslušníkom polície ppor. I., ktorému bol známy z miestnej osobnej skúsenosti a ktorý nemá odborné znalosti z antropológie.

Pokiaľ ide o tieto skutočnosti, na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, vrátane namietaného, a tak isto odvolací súd poskytol dostatočnú argumentáciu vo vzťahu k údajnej nezákonnosti dôkazov.

Čo sa týka údajnej nezákonnosti zásahu policajtov, najvyšší súd uvádza, že s tým sa bezchybne vysporiadali, tak súd prvého stupňa na str. 8 svojho rozhodnutia ako aj odvolací súd na str. 13-14 svojho rozsudku, možno tak len zopakovať, „že príslušníci Policajného zboru SR, menovite svedkovia K. N. a S. C. v daný deň plnili im určené úlohy, keď vykonávali v V. v R. obchôdzkovú činnosť zameranú na predchádzanie drobným krádežiam, ktoré sa v tomto nákupnom centre vyskytujú. Podľa výpovede týchto svedkov v nákupnom centre spozorovali obžalovaného, ktoré poznali už skôr jednak zo služobnej činnosti, ako osobu dopúšťajúca sa krádeží, ale aj ako osobu, ktorá s nimi v minulosti spolupracovala pri objasňovaní inej protiprávnej činnosti, preto sa rozhodli túto osobu zastaviť a vyťažiť. Oprávnenie policajtov požadovať vysvetlenie vyplýva z ust. § 17 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Po krátkej informatívnej konverzácii sa obžalovaný sám policajtom priznal, že má pri sebe v rozopnutej náprsnej taške parfum, ktorý deň predtým odcudzil z predajne A. v Z.. A teda až na základe samotného priznania obžalovaného policajná hliadka nadobudla podozrenie zo spáchania priestupku proti majetku a vykonala voči obžalovanému služobný zákrok v zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. V takomto postupe policajtov ani krajský súd žiadnu nezákonnosť nezistil. Odcudzený parfum mu bol správne zaistený podľa § 21 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Ak by sa obžalovaný policajtom dobrovoľne nepriznal, tak by dnes pred súdom nestál. Mylne sa obžalovaný domnieva, že ak sa pri podávaní vysvetlenia policajtom prizná ku

krádeži, že ho policajti nechajú len tak odísť. Práve vtedy by porušili zákon, nakoľko ich povinnosťou je v takom prípade zakročiť v zmysle už cit. ust. § 9 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov".

Najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína znenie príslušných ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v znení noviel.

Podľa § 9 ods. 1 uvedeného zákona policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona policajt je oprávnený požadovať potrebné vysvetlenie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu a na zistenie jeho páchatel'a ako aj na vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí. V prípade potreby je policajt oprávnený vyzvať osobu, aby sa ihneď alebo v určenom čase dostavila na útvar Policajného zboru na spísanie zápisnice o podaní vysvetlenia alebo, ak ide o objasňovanie priestupku, na spísanie záznamu alebo zapísania výsledkov úkonov do správy o výsledku objasňovania priestupku.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že policajt je oprávnený vykonať služobný zákrok aj v prípade, ak existuje dôvodné podozrenie z páchania trestného činu či priestupku.

V danom prípade boli službukonajúci príslušníci PZ riadne velení do služby za účelom šetrenia drobných krádeží, ku ktorým prichádzalo v objekte V. v R.. Následne spozorovali obvineného, ktorého osobne poznali z minulosti, o ktorom mali informácie, že sa v minulosti dopúšťal protizákonnej činnosti. Zároveň si všimli v jeho rozopnutej náprsnej taške zabalený parfum. Vzhľadom na uvedené osobné a mieste znalosti a okolnosti oprávnene nadobudli dôvodné podozrenie, že sa obvinený mohol dopustiť trestnej činnosti, resp. priestupku, a to bez ohľadu na to, z akej predajne práve vychádzal, a to ich oprávňovalo na vykonanie služobného zákroku. Navyše obvinený sa im priznal, že v Z. uvedený parfum odcudzil. Toto „priznanie“ síce nemožno použiť na ustálenie výroku o vine, avšak v danej situácii ich to oprávňovalo (bolo použiteľné) na ďalšie pokračovanie v služobnom zákroku za účelom objasnenia veci.

Uvedený postup preto nemožno považovať za postup v rozpore so zákonom a rovnako to nespôsobuje ani nezákonnosť ďalších vykonaných procesných úkonov.

Rovnako bol v súlade so zákonom vykonaný aj výsluch C. J., ako už napokon bolo uvedené vyššie. Sama svedkyňa (zástupkyňa poškodenej spoločnosti) uviedla, že o spáchaní trestného činu sa dozvedela až ex post, teda nebola pri ňom prítomná. Tiež uviedla, že identitu páchatel'a sa dozvedela až od orgánov činných v trestnom konaní a táto skutočnosť ani nebola v súdnom konaní spochybnená. Navyše je potrebné uviesť, že trestné stíhanie nebolo začaté na základe trestného oznámenia, ale na základe odovzdania vecí z pôvodne priestupkového konania, o čom napokon svedčí aj uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Teda ešte pred samotným výsluchom C. J. bola identita páchatel'a orgánom polície, resp. orgánom činným v trestnom konaní známa.

Identicky možno ďalej odkázať na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave na str. 14 aj pokiaľ ide o irelevantnú námietku opoznania obvineného na kamerovom zázname policajtom bez odborného vzdelania, ktorý uviedol, že:

„Obžalovaný si zamieňa pojmy opoznanie a identifikácia. V tomto prípade bol čin zachytený na kamerovom zázname a jeho páchatel' bol evidentne zrejmý, nebola preto potrebná jeho rekognícia (znovuopoznanie) postupom podľa § 125 Trestného poriadku. Bolo potrebné ho len identifikovať, ktorú identifikáciu urobili postupne policajti - svedkovia E. I., K. N. a S. C., ktorí pri výsluchoch uviedli, že obžalovaného dobre poznajú z ich úradnej činnosti, keďže prichádza opakovane do konfliktu so zákonom a opakovane ho riešia, ktoré tvrdenie svedkov objektivizuje aj priestupkový a trestný register obžalovaného. V identifikácii jeho osoby na zázname, či fotografii im preto nemohlo zabrániť ani rúško

na jeho ústach, ako sa mylne domnieva obžalovaný, nakoľko je možné jasne identifikovať črty jeho tváre, rovnako jeho postavu, chôdzu, či oblečenie, čo aj z pohľadu krajského súdu je možné považovať pre identifikáciu jeho osoby za strany týchto svedkov za dostatočné".

Inými slovami povedané: V danom prípade nebola vykonaná rekognícia, teda postup, keď opoznávajúca osoba, ktorá videla páchatel'a pri páchaní skutku, sa vyjadruje k tomu, či osoba obvinená je totožná s týmto páchatel'om. Keďže v uvedenom prípade bola identita páchatel'a známa, iná osoba ktorá poznala osobu páchatel'a z úradnej činnosti z minulosti, sa vyjadrila k tomu, že osoba zachytená na kamerovom zázname je osobou, ktorú z úradnej činnosti pozná - teda „len" identifikovala jeho personálnu identitu. Treba zároveň pripomenúť, že samotný kamerový záznam je zákonným dôkazom a jasne z neho vyplýva, že daná osoba odcudzila parfum, ktorý bol neskôr zaistený u obvineného. Napokon fyziognomické rysy osoby zachytenej na kamerovom zázname sú natoľko zjavné, že i súd prvého stupňa si na hlavnom pojednávaní sám bez pochybností mohol urobiť záver, že táto osoba je identická s obvineným. Už len nad rámec veci možno uviesť, že daný kamerový záznam ani nebol pre ustálenie viny jediným a výlučným dôkazom.

Možno tak iba predpokladať, že takto formulované dovolacie námietky smerujú výlučne len voči finálnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov, ktoré nekorešponduje jeho predstavám.

Najvyšší súd preto môže len [s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad

(nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené je potom zrejmé, že najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerovali len k nesprávosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - musí posúdiť v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený argumentoval v podstate len tým, že nebolo preukázané, že sa daný skutok stal a že ho spáchal obvinený.

Pre dovolací súd je však v zmysle vyššie uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený L. D.Č. spáchal skutok tak, ako je to vyjadrené v rozsudku Krajského súdu v Trnave. Popísanému skutkovému stavu potom plne zodpovedá aj právny záver (právna kvalifikácia) vyjadrený v subsumcii konania obvineného pod skutkovú podstatu pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona platného a účinného v čase spáchania skutku. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov v napadnutom rozhodnutí zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie

príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Už len ako obiter dictum sa žiada uviesť, že na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že po novele Trestného zákona (č. 40/2024 Z. z.) zo skutkovej podstaty daného trestného činu v § 212 ods. 1 Trestného zákona bolo vypustené pôvodné písmeno g), pretože vzhľadom na celkovú právnu kvalifikáciu trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona nezanikla, a teda nebol dôvod na postup podľa § 405a a nasl. Trestného poriadku.

K rozporovanej objektívnej stránke trestného činu krádeže v bode 1/ odvolacieho súdu, najvyšší súd pre úplné do vysvetlenie uvádza, že o jej naplnení s odkazom na ustálený skutkový stav niet pochyb, pričom v tejto súvislosti odkazuje na právne závery vyjadrené v príslušných častiach odôvodnení rozhodnutí skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov.

Pokiaľ obvinený v nadväznosti na svoje dovolacie námietky podotkol, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom neexistovali dôvodné pochybnosti, posúdiac tvrdené v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), najvyšší súd k tomu uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní.

Pre lepšie pochopenie, zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie neviny, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (k tomu napr. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013 alebo uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.